

1

ประทับตราและสลักชื่อ

"วันของฉัน..." จูนพึมพำเบาๆ พร้อมเงยหน้าขึ้นมองเรเซล "วันนี้จะเป็นวันแรกหรือวันสุดท้ายของฉันหรือคะ"

"ก็ต้องเป็นวันแรกสิ"

"จริงหรือคะ"

จูนถามกลับไปอีกครั้ง ไม่ใช่เธอไม่เห็นด้วยกับคำพูดของเรเซล แต่เธอไม่รู้จริงๆ ว่านี่คือการเดินไปข้างหน้าหรือถอยไปข้างหลังกันแน่

แล้วเรเซลก็ตอบกลับมาด้วยเสียงที่หนักแน่น

"มันไม่มีอะไรมากำหนดแน่นอนหรอกว่าการแต่งงานจะนำมาซึ่งเรื่องดีหรือไม่ดี แต่การที่เธอตัดสินใจแต่งงานเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ดังนั้นอย่ากังวลไปเลย"

"ทำไมถึงเป็นเรื่องที่ถูกต้องล่ะคะ"

"ก็เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่เธอต้องการยังไงล่ะ"

การแต่งงานไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับการเป็นเซฟที่ยอดเยี่ยม แต่ถ้าคิดในแง่ของเหตุผล เมื่อแต่งงานแล้วก็จะมีภาระหน้าที่ใหม่เพิ่มขึ้นจึง

ตั้งเวลาไปจากชีวิตประจำพอสสมควร ความสำเร็จในอาชีพเซฟก็อาจถูก
ชะลอไป

"เธออาจจะไม่มีเวลาจนการเป็นเซฟไม่ได้กลายเป็นอันดับหนึ่งใน
ในชีวิตเหมือนเดิม แต่นั่นก็ไม่ใช่อ้อ่าง มันแตกต่างกันระหว่าง
คนที่ไม่แต่งงานเพราะทำงานจริงๆ กับคนที่ไม่แต่งงานเพราะเอางาน
มาอ้อ่าง"

จูนเข้าใจการเปรียบเทียบที่เรเซลว่าเป็นอย่างดี เธอจึงยิ้มกว้าง
ไม่ได้เป็นการยิ้มไปตามมารยาท แต่เป็นการยิ้มที่ออกมาจากหัวใจจริงๆ

"ขอบคุณนะคะ ไม่ได้ถูกอาจารย์สั่งสอนแบบนี้มานานแล้ว"

"ฉันไม่ได้สั่งสอน แต่ฉันบอกให้ฟัง" เรเซลลุกขึ้นแล้วเอื้อมมือ
ไปแตะที่ไหล่ของจูน "เดี๋ยวเจอกันที่ฮอลล์นะ"

พอเรเซลเดินออกไปภายในห้องก็ว่างเปล่า จูนหันไปมองกระจก
แล้วกำหมัด

เธอควรจะดีใจ แต่เธอกลับไม่ดีใจ

เธอไม่ได้รู้สึกอะไร แค่นอยๆ เท่านั้น

สีหน้าของเธอกำลังเหม่อลอย

บรรยากาศของงานแต่งงานดำเนินไปอย่างสงบนิ่งจนหัวใจของเรเซล
รู้สึกบีบคั้น หรือเพราะนี่เป็นงานแต่งงานของเจ้าบ่าวเจ้าสาววัยผู้ใหญ่กันนะ
มันเลยทำให้เห็นว่าทั้งคู่เดินหลงทางกันมายาวนานเพียงใด

จูนมีสีหน้าเหม่อลอยตลอดงาน เธอดูเหมือนไม่เชื่อว่าเป็น
ความจริง ซึ่งนั่นก็เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าคนนับร้อยได้เห็นว่
การแต่งงานนี้ส่งอิทธิพลกับเธอมากเพียงใด เพราะมันทำให้จูนทำตัว
แตกต่างไปจากปกติ

ก็ต้องส่งอิทธิพลดี ต่างคนต่างกำลังจะเป็นอีกครั้งชีวิตของ
กันและกัน นี่คือนี่สิ่งที่เรียกว่าสามีภรรยา

จุนหันไปมองใบหน้าของเดฟ แล้วสีหน้าก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป
ต่อให้ตั้งใจจะทำหน้าเคร่งขรึมอย่างไร เธอก็ไม่อาจซ่อนรอยยิ้มแห่ง
ความสุขเอาไว้ได้ จุนไม่ได้ยิ้มแบบนี้มานานมากแล้ว

น่าประหลาดจริงๆ

สิ่งที่จุนเคยปรารถนาคือการประสบความสำเร็จในฐานะเซฟ
อยากอยู่บนจุดสูงสุดของโลก เรเซลดอดคิดไม่ได้ว่าที่ผ่านมามีจุนต้อง
ทุกข์ทรมานมากแค่ไหนกับความโกลาหลแบบนั้น

ความโกลาหลที่อยากป็นขึ้นสูงไปเรื่อยๆ ทำให้แต่ละวันของจุนต้อง
ทุกข์ทรมาน ยิ่งอยากประสบความสำเร็จมากเท่าไรก็ยิ่งห่างไกลจาก
ความสำเร็จมากเท่านั้น ภายนอกอาจดูโก้หรู แต่ภายในกลับว่างเปล่า
ไม่มีอะไรเลย ไม่มั่นใจในอาหารของตัวเอง ไม่แน่ใจในอนาคต จุนจึง
ยิ่งพยายามดิ้นรนเพื่อชดเชยความไม่มั่นใจและไม่แน่นอนเหล่านั้น
ทั้งที่การทำแบบนั้นอาจไม่มีความหมายอะไรเลย

แล้วการแต่งงานกับนายจะมีความหมายหรือเปล่านะ

จุนจับแขนของเดฟแน่น เธอไม่ได้คาดหวังอะไรมากนักกับ
การแต่งงานครั้งนี้ มันอาจทำให้สุขหรือทุกข์มากขึ้นก็ได้ แต่สิ่งหนึ่ง
ที่เธอมั่นใจก็คือเดฟจะไม่ทำให้ชีวิตของเธอต้องขมขื่นแน่นอน

เดฟคือคนที่ยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อเธอ พยายามปรับตัวให้เข้ากับเธอ
ดังนั้นเธอจึงไม่อาจปฏิเสธผู้ชายคนนี้ได้ เธอไม่อาจปฏิเสธความสุขได้

จุนเรียนรู้จากประสบการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมามากมายยิ่งได้เล่า ความสำเร็จ
ก็ยังจะห่างไกลออกไป ความสุขเองก็เช่นกัน

เรเซลพูดอะไรมากมายกับเธอ แต่คำพูดสุดท้ายที่เธอจดได้ก็คือ...

'ก็เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่เธอต้องการยังไงล่ะ'
พอได้ยินคำพูดประโยคนั้น หัวใจของจูนก็รู้สึกชุ่มฉ่ำ

เมื่อพิธีสิ้นสุดลงก็ถึงเวลาของปาร์ตี้ ทุกคนต่างพูดคุยกัน
สนุกสนาน แยกที่มาในงานนี้ไม่ได้มีแค่เพียงเซฟ แต่ยังมีดารานักร้อง
อาจารย์ หมอ นักบัญชี ไปจนถึงนักธุรกิจที่โด่งดังมากมาย

"รู้สึกแปลกดีนะ"

มินจูนกับคายเป็นเพียงเซฟ ไม่ใช่คนโด่งดังอะไร จึงไม่มีคนมา
ล้อมหน้าล้อมหลังพวกเขา ตอนที่ได้รับเชิญจากประธานาธิบดีก็เช่นกัน
ที่ตอนนั้นคนอื่นสนใจก็เพราะเห็นว่าพวกเขาเป็นคู่อยู่กับประธานาธิบดี

"ก็ไม่เลวนะ นานๆ จะได้มาปาร์ตี้แบบนี้สักครั้ง"

พวกเขาไม่ค่อยคุ้นเคยกับการที่ตัวเองไม่ได้เป็นตัวเอกสักเท่าไร
แต่พวกเขาก็ยอมรับได้ เพราะวันนี้มีตัวเอกของงานอยู่แล้ว

มินจูนมองไปที่จูนกับเดฟด้วยสายตาดูอบอุ่น แม้จะรู้ว่าเส้นทาง
แห่งความยากลำบากกำลังจะเริ่มขึ้น แต่อย่างน้อยเส้นทางนี้ก็จะเป็น
เส้นทางที่ดี เพราะการหลงทางอันยาวนานได้สิ้นสุดลงแล้ว

"เราแต่งงานกันมาหลายปีแล้วนะ"

"เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ"

"ขนาดอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรก็คิดว่าเวลาผ่านไปเร็วแล้ว แต่ยิ่ง
ยุ่งกับการทำงานก็ยิ่งรู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วมากกว่าเดิม"

งานของเซฟเป็นงานที่ทำซ้ำๆ และพอได้ทำซ้ำๆ ทุกวันก็ยิ่งรู้สึกว่า
เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ค่ายากำลังจ้องมองจูนด้วยสายตาที่เป็นกังวล

"เซฟจูนจะทำได้ดีหรือเปล่านะ"

"อะไรเธอ"

"ก็ทำให้ชีวิตมีความสุขมากขึ้นนะสิ เซฟจูนยังไม่ค่อยเก่งเรื่องนี้
สักเท่าไร"

คำพูดของคาย่าทำให้มินจูนยิ้มอย่างอ่อนโยน แม้จะไม่ได้สนิท
กับจูน แต่คาย่าก็ยังแสดงความเป็นห่วงออกมา มินจูนจึงรู้สึกอึดใจ
ถ้าเป็นคาย่าคนเก่าจะไม่มีทางพูดจาแบบนี้ออกมาแน่ๆ ตอนนี้คาย่า
เติบโตขึ้นมากแล้วจริงๆ

แต่ก็ยังมีความห้าวที่เป็นเสน่ห์เฉพาะตัว

คนเราต้องมีการเปลี่ยนแปลง คนที่ไม่เปลี่ยนแปลงเลยก็ไม่ต่างจาก
คนที่ตายไปแล้ว

"แล้วเราละ กำลังทำได้ดีอยู่หรือเปล่า"

"ทำชีวิตให้มีความสุขนะเธอ"

"ใช่"

"อүүү มาถามอะไรแบบนี้" คาย่ายิ้มพร้อมยกมือขึ้นมาจับผมของ
ตัวเองอย่างเขินอาย

"ฉันมีความสุขมากนะ"

"อย่าพูดจาซึ้งๆ โดยไม่ทันให้ตั้งตัวสิ ฉันเขินนะ"

"ไม่เห็นจะต้องเขินเลย"

มินจูนยิ้มพลางยื่นมือออกไปลูบหัวของคาย่าอย่างอ่อนโยน
ระหว่างนั้นโคลอี้ก็เหลือบมองพร้อมพึมพำออกมา

"ฉันไม่ควรมายืนอยู่ตรงนี้เลย ที่นี่ไม่เหมาะกับคนโสดจริงๆ"

"แต่ฉันว่าที่นี่เหมาะกับคนโสดนะ เธอไม่รู้หรือว่าคนโสดมักมาหา
แฟนในงานแต่งงาน เพื่อนของฉันก็ได้สามีจากงานแต่งงาน"

"เคสแบบนี้จะมีเยอะสักแค่ไหนเชียว และประเด็นคือไม่เห็น
จะมีใครน่าถูกใจเลยสักคน"

"ยะ แม่คนช่างเลือก"

คำพูดของโคลอี้ทำให้เดลเลียถึงกับส่ายหน้า ถ้าผู้หญิงคนอื่นพูดแบบนี้ เดลเลียก็คงจะรู้สึกหมั่นไส้ แต่พอเป็นโคลอี้เดลเลียกลับไม่รู้สึกละไร เพราะที่ผ่านมาก็เจอผู้ชายหลายคนมาอ้อนวอนขอให้เธอแนะนำโคลอี้ให้รู้จัก

ในสายตาผู้ชายมองว่าโคลอี้มีเสน่ห์มากกว่าคยา

แต่มีนจุนกลับเลือกคยาซึ่งแน่นอนว่ามันเป็นเรื่องของเหตุผลและความชอบส่วนตัว แต่เดลเลียก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมมีนจุนถึงได้ชอบผู้หญิงที่มีนิสัยแบบคยา

"ถ้าเธอไม่คิดจะหาแฟนในงานนี้ ฉันขอลาตัวไปหาคนเดียวนะ"

"ตามสบาย"

เดลเลียหัวเราะเบาๆ ก่อนจะสาวเท้าออกไป พอสายตาสะดุดเข้ากับใครบางคนเธอก็หันไปหยิบแก้วแชมเปญจากถาดของพนักงานเสิร์ฟ

โคลอี้มองภาพนั้นแล้วนึกสังหรณ์ใจว่าคืนนี้เธอต้องได้ดูแลคนเมามาแน่ๆ

แม้งานแต่งของจุนจะจบลงแล้ว แต่มีนจุนกับคยาก็ยังไม่กลับแอลเอทันที เพราะต้องไปเข้าร่วมพิธีอำลาตำแหน่งของประธานาธิบดีต่อ ซึ่งก็หมายความว่าพวกเขาต้องไปชิคาโก

คยาตื่นแต่เช้าพลางพูดด้วยเสียงจ้วเจียวกับยังไม่ตื่นดี

"เราจะต้องไปจริงหรือ เราจะไปหรือไม่ไปมันสำคัญด้วยหรือ"

"คราวก่อนประธานาธิบดีก็โทรมาย้ำอีกครั้งว่าเราเป็นแขกสำคัญมาก ต้องไปให้ได้"

"ไม่ใช่จะไปฟังสุนทรพจน์ยาวๆ แล้วก็แยกย้ายกันกลับหรอกนะ"

"ถึงยังไงเราก็มีเวลา ไปร่วมงานก็ไม่น่าจะมีอะไรเสียหายนี่ พิธีอำลาตำแหน่งของประธานาธิบดีน่าจะเป็นพิธีที่มีคุณค่าและมีความหมายมากนะ"

มินจุนตื่นเต้นมาก ไม่ใช่ว่าใครจะได้รับเชิญไปร่วมงานแบบนี้ได้ง่ายๆ แม้พวกเขาจะเป็นแค่เพียงหนึ่งในแขกจำนวนนับไม่ถ้วน แต่แค่นั้นก็มีความหมายมากมายสำหรับเขาแล้ว

ทว่าไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้นมินจุนกับคาย่าก็ได้รู้ว่าตัวเองเข้าใจผิด เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นเพียงแขกที่เข้าร่วมงานธรรมดา

"คนเยอะจริงๆ"

คาย่ามองลานกว้างที่อยู่ตรงหน้าพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงตกตะลึงเหมือนประชากรทั้งหมดของซิดาโก ไมลีส ประชากรทั้งหมดของอเมริกา มารวมตัวกันที่นี่

พิธีอำลาตำแหน่งของประธานาธิบดีถูกจัดขึ้นในซิดาโกซึ่งเป็นฐานการเมืองของเขา ดังนั้นการจัดงานที่นี่จึงมีความหมายมาก และที่นี่ก็มีความหมายกับมินจุนและคาย่าเช่นกัน เพราะบ้านแกรนด์เซฟตั้งอยู่ที่ซิดาโก

มินจุนกับคาย่ามีจุดเริ่มต้นจากที่นี่ ประธานาธิบดีก็เช่นกัน ประธานาธิบดีกำลังโบกมืออำลาผู้คนที่สนับสนุนเขามาโดยตลอดในสถานที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของตัวเอง

"ฉันสงสัยอะไรอยู่อย่างหนึ่ง"

"อะไรเหรอ"

"ตอนที่เราอยู่ในบ้านแกรนด์เซฟฉันเคยบอกนายว่าอย่าชอบฉัน"

"นั่นสิ ฉันไม่เข้าใจว่าเธอกล้าพูดแบบนี้มันออกมาได้อย่างไร"

คำพูดทำนองนี้คนทั่วไปไม่ค่อยกล้าพูดออกมา แต่ค้าย่ากลับมีความมั่นใจแปลกๆ เธอดูกล้ายิ่งกว่ามินจุนที่เป็นผู้ชายเสียด้วยซ้ำ

"ตอนนั้นเธอทำเป็นไม่สนใจฉัน แต่ความจริงแล้วเธอชอบฉัน ใช่มั้ยล่ะ"

คำถามของมินจุนทำให้ค้าย่าเบิกตากว้าง แก้มของเธอค่อยๆ แดงระเรื่อ

"โธ่! อะไรของนายเนี่ย!"

"ดูจากการที่เธอไม่ยอมตอบ แสดงว่าจริง"

พอมินจุนหัวเราะคิกคัก ใบหน้าของค้าย่าก็ยิ่งแดงมากกว่าเดิม

"คนเขาได้ยินกันหมดแล้ว!"

"ใครจะมาสนใจกันล่ะ"

มินจุนไม่ได้คาดหวังที่จะได้ยินคำตอบจากค้าย่าอยู่แล้ว ไม่ว่าจะตอนนั้นเธอจะชอบเขาหรือไม่ก็ไม่สำคัญ เธอคือไอ้ดอลที่เขาเทิดทูน

"คนในงานดูเศร้ากันจังเลยนะ"

ค้าย่าหันไปมองรอบๆ แล้วเปลี่ยนเรื่องคุย

"ประธานาธิบดีคนนี้ทำแต่สิ่งดีๆ แต่คนต่อไปนี่สิ ต่างกันแบบหน้ามือเป็นหลังมือเลย"

ค้าย่าไม่ได้รู้เรื่องการเมืองเท่าไรหรอก แต่เธอก็พอจะรู้ว่าประธานาธิบดีคนต่อไปมีวิสัยทัศน์ที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

"ฉันเองก็รู้สึกแปลกๆ"

"ทำไมเหรอ"

"ถ้าคนที่ประธานาธิบดีไม่รู้สึกดีกับผู้อพยพย้ายถิ่น ฉันเองก็คงไม่ได้รับการต้อนรับ"

"แต่กรณีของนายไม่เหมือนกันนี่นา"

ค้าย่าอยากบอกให้เขาหยุดคิดไร้สาระ แต่เธอก็พูดออกไปไม่ได้
ประธานาธิบดีคนใหม่ได้รับคะแนนเสียงเกินครึ่งจากประชากรของประเทศนี้
แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่เห็นด้วยกับคำปราศรัยเหยียดเชื้อชาติของอีกฝ่าย
แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นจุดบกพร่องที่ทำให้เจ้าตัวขึ้นเป็นประธานาธิบดีไม่ได้

ในเมื่อสามีเป็นผู้อพยพย้ายถิ่นฐานค้าย่าจึงไม่อาจเพิกเฉยต่อเรื่องนี้

"แต่นายไม่เหมือนคนอื่น คนอเมริกันส่วนใหญ่ชอบนายเพราะนายช่วยรักษาเกียรติของประเทศนี้เอาไว้ คนที่ไม่ยินดีต้อนรับนายก็เป็นพวกขี้แพ้ที่ไร้ค่า นายไม่จำเป็นต้องใส่ใจความคิดของคนพวกนั้นหรอก"

"นั่นสินะ"

มินจุนผืนยิ้มออกมา เขาไม่อยากจะค้าย่าหนักใจกับเรื่องนี้และเขาก็รู้สึกเสียใจที่ตัวเองเป็นคนพูดเรื่องนี้ออกมา

ค้าย่าจับมือของมินจุนแน่น มีोनั้นทั้งอบอุ่นและให้ความรู้สึกปลอดภัย ทั้งสองพากันนั่งเงียบ บางครั้งความหนักหน่วงในใจก็ถูกลบเลือนไปได้ด้วยความเงียบ

แล้วความเงียบนั้นก็สิ้นสุดลงเมื่อประธานาธิบดีขึ้นไปยืนบนแท่นพิธี

"สวัสดิ์ครับชาวซิดคาโก! ผมรู้สึกดีใจมากที่ได้กลับบ้าน ขอขอบคุณสำหรับการต้อนรับที่อบอุ่นนะครับ"

เสียงปรบมือและเสียงโห่ร้องอย่างยินดีดังกึกก้อง มันยิ่งใหญ่มากจนเสียงปรบมือและเสียงโห่ร้องที่มินจุนได้รับมาตลอดทั้งชีวิตเทียบไม่ติด

"ขอเชิญทุกท่านนั่งลงก่อนครับ ตอนนี้กำลังถ่ายทอดสดอยู่ ถ้าคนที่บ้านเห็นว่าผมควบคุมคนในงานไม่ได้จะดูไม่ดีเอา ดังนั้น กรุณานั่งลงก่อนนะครับ"

คำพูดของประธานาธิบดีทำให้ทุกคนระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ก่อนจะพากันนั่งลง หลังจากนั้นประธานาธิบดีก็พูดถึงการทำงาน ตลอดแปดปีโดยมีทุกคนที่อยู่ในงานพากันตั้งใจฟังอย่างซาบซึ้งใจ

มินจุนรู้สึกหัวใจสั่นไหวเมื่อได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า

"นี่เป็นภาพที่คนที่ยูบนยอดเขาเท่านั้นจึงจะมองเห็นได้"

มินจุนกับคายนั่งอยู่ด้านหลังแท่นพิธีที่ประธานาธิบดีกำลัง กล่าวปราศรัย ดังนั้นทั้งสองจึงได้เห็นภาพในมุมมองเดียวกันกับ ประธานาธิบดี มินจุนรู้สึกตื่นเต้นมาก แม้ว่าจะไม่ได้ไปยืนอยู่บนนั้น แม้ว่าสายตาทุกคู่จะไม่ได้มองมาที่เขา แต่มองประธานาธิบดี ทว่า หัวใจของมินจุนก็ยังรู้สึกสั่นไหว

มินจุนอยากทำอาหารให้คนเหล่านั้นได้กิน อยากเห็นภาพที่ คนเหล่านั้นกำลังกินอาหารของเขา และถ้าไม่ใช่แค่คนในงานนี้ แต่สมมติว่าทุกคนบนโลกนี้ได้กินอาหารของเขามันจะเป็นความรู้สึก แบบไหนกันนะ

แค่คิดก็ทนนไหวแล้ว

ทันใดนั้นเองประธานาธิบดีก็หันมาประสานสายตากับมินจุน

"สองท่านนี้คือแขกผู้มีเกียรติคนสำคัญที่ผมไปเชิญมาด้วยตัวเอง ครับ เซฟมินจุน โซและเซฟคายน่า โซ ทุกท่านคงจะทราบดีว่าเซฟมินจุน มาจากประเทศเกาหลี เขาพยายามอย่างเต็มที่จนตอนนี้ได้เป็นเซฟที่ เก่งที่สุดในประเทศของเรา เหตุผลที่ผมเชิญเขามาก็เพราะผมอยากให้ ทุกท่านได้เห็นเซฟท่านนี้คือตัวแทนของอเมริกันครับ"

แหวดตาของประธานาธิบดีเต็มไปด้วยเปลวไฟลุกโชน

"แม้จะมาจากประเทศที่ห่างไกล แต่ก็สามารถคว้าโอกาสและ
ขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดได้ อเมริกาจะต้องเป็นประเทศแบบนั้น เราจะต้อง
ร่วมมือร่วมใจกันเพื่อให้ประเทศของเราเป็นแบบนี้"

คำพูดนั้นทำให้หลายคนน้ำตารันด้วยความตื่นตัน บางคนก็
ตะโกนออกมาเสียงดังว่า "ถูกต้อง!" มินจุนมองภาพที่อยู่เบื้องหน้า
อย่างตกตะลึง เขาไม่แม้แต่จะจินตนาการว่าประธานาธิบดีเชิญเขามา
เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของอเมริกันดรีม

"คำพูดของผมอาจตรงกันข้ามกับประธานาธิบดีคนต่อไป แต่
ผมจะพยายามส่งต่ออำนาจทั้งหมดที่ผมมีเพื่อรักษาประชาธิปไตย
ในประเทศเราให้ดำรงอยู่ ผมอยากให้ทุกท่านจดจำเซฟทั้งสองท่านนี้
เอาไว้ ประเทศนี้เป็นประเทศแห่งการอพยพย้ายถิ่นฐาน เพราะครั้งหนึ่ง
บรรพบุรุษของพวกเราที่เคยเป็นผู้อพยพมาก่อน"

คำพูดดังกล่าวเรียกเสียงปรบมือดังกึกก้อง การปรบมือนั้นมีให้กับ
ประธานาธิบดี แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีให้กับมินจุนและคาย่าเช่นกัน

"ดีจังเลยนะ"

คาย่าพึมพำออกมา ขอบตาของเธอแดงก่ำ

"คนส่วนใหญ่ของประเทศนี้กำลังปรบมือให้เรา"

มินจุนจับมือคาย่าแน่น เมื่อครู่มีมือเล็กๆ ของผู้หญิงคนนั้นปกป้องเขา
อย่างอบอุ่น

เสียงปรบมือยังไม่หยุดลงง่ายๆ

อเมริกากำลังปรบมือให้กำลังใจพวกเขา

แม้จะเป็นแค่ส่วนหนึ่ง

แต่แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

เพียงช่วงเวลาสั้นๆ ชื่อของมินจุนและค้ายาก็กลายเป็นที่รู้จักระดับโลก สาเหตุเพราะพิธีอำลาตำแหน่งของประธานาธิบดีแห่งอเมริกาไม่ได้เป็นเรื่องเฉพาะแค่อเมริกาเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของทั่วโลก

เมื่อเทียบกับเหตุการณ์ทั้งหมดที่มินจุนกับค้ายาเคยประสบมา เหตุการณ์ครั้งนี้ส่งอิทธิพลอย่างไม่ทันตั้งตัวมากที่สุด ปกติสายตาก็จับจ้องมินจุนและค้ายามีแต่คนเกาหลีและผู้คนที่เกี่ยวข้องในวงการอาหารเท่านั้น

ยามนี้ทั้งโลกต่างให้ความสนใจกับมินจุนกับค้ายา อยากรู้ว่าพวกเขาเป็นคนแบบไหน ใช้ชีวิตผ่านมาอย่างไร ทำไมชื่อของพวกเขาจึงถูกเปล่งออกมาจากปากของประธานาธิบดีในงานอำลาตำแหน่ง

ไม่ถึงสิบนาทีหลังประธานาธิบดีปราศรัยจบสื่อทุกสำนักก็พากันลงข่าวและค้นหาประวัติของมินจุนกับค้ายา เริ่มตั้งแต่การแข่งขันแกรนด์เซฟ โชเร็กจาโน่ ตำแหน่งผู้ชนะในการแข่งขันทำอาหารระดับนานาชาติของปารีส การได้มีชิลินสองดาว และอื่นๆ อีกมากมาย แต่ทั้งหมดนี้ก็ยังไม่เพียงพอต่อความสนใจที่คนทั้งโลกมีต่อพวกเขา

ซึ่งนั่นหมายถึงว่า...

โลกใบนี้เริ่มสงสัยในตัวของพวกเขาแล้ว

พอลับถึงที่พักมินจุนกับค้ายาก็เอาแต่นั่งเหม่อลอย ทั้งสองไม่ได้เข้าร่วมปาร์ตี้หลังพิธีอำลาตำแหน่งเพราะไม่หลงเหลือสติเพียงพอแค่คิดถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคตสมองก็แทบระเบิดแล้ว

ทั้งสองจึงตัดสินใจโทรศัพท์ไปขอคำแนะนำจากเรเซล

"อืม มันก็มองได้สองด้าน"

"ไม่ใช่ว่าเป็นโอกาสหรือหายนะครับ"

"ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่ามันคือโอกาสหรือไม่ เพราะท่ามกลางสายตาที่จับจ้องพวกเขาเธอก็จะมีสายตาแห่งความสงสัยปะปนอยู่ พวกเขาจะสงสัยว่าแค่เป็นเซฟจะยิ่งใหญ่อะไรขนาดนั้น ทำไมประธานาธิบดีจะต้องพูดถึงด้วย"

"น่าจะเป็นความคิดของคนมองโลกในแง่ร้ายนะครับ"

"ในประเทศนี้นะมีคนมองโลกในแง่ร้ายอยู่มากเลยล่ะ"

มินจุนถอนหายใจให้กับคำพูดของเรเชล ก่อนจะหันไปมองคยาที่กำลังทำหน้าสับสน ตอนแรกคยาคิดว่านี่เป็นเรื่องดี แต่พอได้รู้ว่าอาจจะไม่มีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นตามมาเธอก็รู้สึกเป็นกังวล

"แต่ที่แน่ๆ ก็คือชื่อของพวกเขาจะกระจายไปทั่วโลกภายในเวลาไม่กี่วัน และพวกเขาก็จะกลายเป็นตัวแทนที่ทำให้ภาพของอเมริกันดรีมชัดเจนขึ้น"

"ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะต้องทำยังไงเหรอครับ"

"ไม่ต้องทำอะไรเลย"

"อะไรนะครับ" มินจุนถามกลับไปทันที

ไม่ต้องทำอะไรเลยงั้นเหรอ

ช่างเป็นคำตอบที่ไม่สมกับเป็นเรเชลเอาเสียเลย ปกติแล้วเรเชลเป็นคนที่ชอบลงมือทำมากกว่ารออยู่เฉยๆ

"ต้องทำให้คนอื่นเห็นว่าพวกเขาอยู่จริงๆ อย่าแสดงท่าทีว่าอยากจะไขว่คว้าโอกาสนี้้อย่างเด็ดขาด แม้จะรู้จักใกล้ชิดกับประธานาธิบดีสักแค่ไหนก็ต้องรักษาระยะห่างเอาไว้"

"ผมพอจะทราบนะครับว่าอาจารย์พูดถึงอะไร ถ้าอย่างนั้นผมต้องทำยังไงเหรอครับถึงจะดูเหมือนว่าอยู่จริงๆ ไม่ใช่คว้าโอกาส"

"เรื่องนั้นฉันจะช่วยพวกเขาเอง" เรเชลตอบด้วยน้ำเสียงสดใส

"เอาเป็นว่าพวกเธอไม่ต้องทำอะไรเลย อยู่เฉยๆ ก็พอ"

แล้วการสนทนาก็จบลงเพียงแค่นั้น พอมินจุนหันไปมองคาย่า ก็ยักไหล่

"ตามนั้น เราไม่ต้องทำอะไรเลย"

"ถ้าเป็นการให้สัมผัสภาชนะจะได้มั้ยนะ"

"เซฟเรเซลบอกว่าต้องอยู่เฉยๆ นั่นสัมผัสภาชนะก็คงจะไม่ได้หรอก"

คาย่าพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบจนมินจุนรู้สึกแปลกใจ เขาคิดว่า เธอน่าจะตื่นเต็นกับเรื่องนี้มากเสียอีก

แม้ว่าทั้งเขาและเธอต่างก็คุ้นเคยกับการถูกจับจ้องจากคนอื่นแล้ว แต่ครั้งนี้ถือว่ายิ่งใหญ่ที่สุด เพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมงก็มีข่าวเกี่ยวกับพวกเขา ปรากฏออกมามากมาย

ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับมินจุนและคาย่า คนที่มีปฏิกริยากับกระแสเหล่านั้นล้วนแต่เป็นคนติดตามมินจุนกับคาย่ามาอยู่ก่อนแล้ว

ทว่าครั้งนี้แตกต่างออกไป คนที่หันมาสนใจพวกเขาเป็นคนที่ ไม่เกี่ยวข้องกับวงการอาหารเลย ดังนั้นมินจุนจึงไม่คัดค้านคำแนะนำของเรเซลที่บอกว่าไม่ต้องทำอะไร ในสถานการณ์แบบนี้ถ้าพวกเขา หายใจผิดจังหวะไปแม้เพียงครั้งเดียวก็อาจจะทำให้เป็นประเด็นขึ้นได้ และตอนนั้นเองอยู่ๆ คาย่าก็ยิ้มกว้างแล้วพูดขึ้นว่า

"ตอนนี้เราเป็นคนดังจริงๆ แล้วสินะ"

บ้าชะมัด

วันต่อมามินจุนนั่งเหม่อหลังจากได้เห็นรูปที่ฮือแฮชอนส่งมาให้ดู มันเป็นโปสเตอร์ที่โรงเรียนเก่าของเขาทำขึ้นมา บนโปสเตอร์มีข้อความ

เขียนว่า 'เซฟมือหนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากประธานาธิบดีอเมริกา เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนของเรา'

เรากลายเป็นตัวแทนของโรงเรียนตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย

ภายในวันเดียวก็ทำโปสเตอร์ออกมาได้ถึงขนาดนี้ อีกไม่กี่วัน คงจะมีป้ายติดที่หน้าโรงเรียนแน่ๆ

แค่วันเดียวชื่อของมินจุนกับคาย่าก็เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ผู้คนจำนวนมากที่เข้ามาส่องดูชีวิตของมินจุนกับคาย่าต่างก็พากัน อิจฉาเส้นทางที่สมบูรณ์แบบทั้งในฐานะเซฟและในฐานะคนธรรมดา การที่ทั้งสองสามารถคว้าทุกโอกาสมาไว้ในมือได้ยิ่งทำให้ผู้คนยิ่งวาดฝัน ว่าอเมริกาเป็นดินแดนแห่งโอกาสอย่างแท้จริง

ประธานาธิบดีเชิญมินจุนกับคาย่ามาร่วมรับประทานอาหารกลางวัน ที่ร้านสเต็กแห่งหนึ่ง มันเป็นร้านที่ไม่ได้ดูหรูหราอะไรมากมาย แต่ก็ ไม่ได้เก๋จนทรวดโถม

"เซฟมินจุน เซฟคาย่า เชิญครับ"

หลังจากที่ทักทายกันเสร็จประธานาธิบดีก็ยิ้มกว้างก่อนจะพูดขึ้นว่า

"ผมมาร้านนี้เป็นประจำสมัยที่อาศัยอยู่ที่นี้ มันเป็นร้านสเต็กที่ ดีที่สุดในชิคาโกเลยนะ ไช้มั้ย บิลลี"

"ยังจะต้องถามอีกหรือ"

เมื่อชายผิวขาวร่างกายกำยำลากรถเข็นออกมาจากครัว ประธานาธิบดีก็ยิ้ม

"หัวหน้าเซฟออกมาอธิบายเองเลยหรือ"

"คนที่ฉันนับถือมาเยือนถึงที่นี่ ฉันก็ต้องออกมาเองสิ"

บิลลีหันไปยิ้มให้กับมินจุนและคาย่า

"ยินดีต้อนรับครับ ผมเคยไปทานอาหารที่โลด์สบริดจ์ น่าจะเป็น

ช่วงที่เมนูปลาคือดกสิ้นกินมะเขือเทศออกมาใหม่ๆ"

"ถ้าจังก์ไม่มานานมานี้ล่ะสิครับ"

"ผมชอบอาหารของคุณทั้งคู่มากครับ ดังนั้นวันนี้ผมจึงทำอาหาร
ที่ดีที่สุดมาให้พวกคุณได้ทาน"

บิลลี่พูดพร้อมผายมือไปที่รถเข็นที่มีเนื้อหลากหลายชนิด ทั้งสันใน
สันนอก ริปอาย และทีโบน

"สามารถเลือกเนื้อได้ทั้งชนิดบ่มแบบแห้งหรือบ่มแบบเปียก
ส่วนซอสมีซอสไวน์อย่างเดียวครับ"

"ฉันขอเหมือนเดิม ทีโบน ไม่เอาซอส ขอแค่เกลือกับพริกไทย"

"เหมือนเดิมอะไรกัน ครั้งสุดท้ายที่มาก็นานมากจนฉันจำไม่ได้แล้ว"

"ช่วยไม่ได้ ก็ฉันงานยุ่งนี่นา"

"แล้วนี่จะย้ายกลับมาอยู่ที่ชิคาโกหรือเปล่า"

"ไม่หรอก คงจะอยู่แถวชิงตันนะ"

"อย่างนั้นหรือ"

ความเสียดายปรากฏบนใบหน้าของบิลลี่ แม้การมาเยือนของ
ประธานาธิบดีจะทำให้ลูกค้าคนอื่นไม่สะดวกสบายนัก เพราะ
ประธานาธิบดีต้องมีบอดี้การ์ดห้อมล้อม แต่ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายก็เป็น
ลูกค้าประจำที่ชื่นชอบสติกของเขา ไม่มีเซฟคนไหนอยากเสียลูกค้า
ประจำไป

พอร์บอดเดอร์เสร็จบิลลี่ก็กลับเข้าไปในครัว มินจุนกับคาย่า
สั่งเหมือนกับประธานาธิบดี นั่นคือทีโบนสเต็กโรยเกลือและพริกไทย
ไม่เอาซอส

"คุณสองคนก็ชอบทีโบนเหมือนกันหรือครับ"

"จะบอกว่าชอบทีโบนมากกว่าส่วนอื่นก็คงจะไม่ถูกนัก ในฐานะเซฟ

พวกเราค่อนข้างไม่ชอบเสียด้วยซ้ำ เพราะไม่มีเนื้อส่วนไหนที่มีวิธีการทำ
วุ่นวายเท่าที่โบนอีกแล้วครับ"

ลูกค้ามักคาดหวังที่จะให้เนื้อส่วนนอกกับส่วนที่ติดกระดูก
เสมอกัน ซึ่งเซฟที่จะทำแบบนั้นได้ต้องเป็นเซฟที่ควบคุมไฟได้ดีและ
สั่งสมประสบการณ์มามากพอตัว

แน่นอนว่าตอนนี้มีนัจนกับคาย่าสามารถทำได้เช่นกัน แต่เหตุผล
ที่พวกเขาสั่งที่โบนสเต็กเพราะสิ่งที่จะแสดงถึงมาตรฐานของร้านสเต็ก
ก็คือที่โบนนั่นเอง

โดยระดับความสุกที่มินัจนกับคาย่าสั่งนั้นไม่เหมือนกัน งานที่
วางตรงหน้ามินัจนคือระดับมีเดียมเวล ส่วนงานที่วางตรงหน้าคาย่า
คือระดับมีเดียม

ไม่มีระดับความสุกไหนจะสนุกกับเนื้อได้เท่าที่มีเดียมแล้ว
ยิ่ง่างเนื้อมามากเท่าไรก็ยิ่งเข้าใจถึงจุดนี้ แม้จะเป็นความสุก
ในระดับใกล้เคียงกับเวลดัน แต่ก็ทั้งนุ่มและชุ่มฉ่ำ ดังนั้นการย่างให้ออกมา
ในระดับมีเดียมเวลจึงไม่ง่ายเลย สเต็กของบางร้านพอกัดเข้าไปก็ถึงกับ
แยกไม่ออกว่านี่คือเนื้อหรือยางรถยนต์

ทันทีที่หันสเต็กแล้วนำเข้าไปปากมินัจนก็ยิ้มที่มุมปาก

"ตอนนี้ผมรู้แล้วละครับว่าทำไมท่านถึงชอบที่นี่"

"ฮ่าๆ"

ประธานาธิบดีหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เพราะคำพูดนั้นเท่ากับว่า
เขามีลิ้นที่ยอดเยี่ยม แถมคนที่ยอมรับเขาก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น
เซฟที่ดีที่สุดในอเมริกา

"เมื่อวานผมตกใจมากครับ ไม่คิดว่าท่านจะพูดถึงผมกับคาย่า
ด้วย"

"ขอโทษนะครับ ผมก็คิดอยู่เหมือนกันว่าจะบอกก่อน แต่คิดอีกที ก็อยากมอบของขวัญเซอร์ไพรส์ให้พวกคุณ"

"เป็นของขวัญที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ครับ"

"เซฟมินจุน"

ประธานาธิบดีเรียกชื่อมินจุนแล้วยิ้มกว้าง มินจุนจึงรอฟังคำพูด ของเขาอย่างตื่นเต้น

"ที่ผมพูดถึงคุณกับเซฟคายาก็เพราะคุณทั้งสองคู่ควรต่อสิ่งนั้น ผมขอขอบคุณจากใจจริงครับ เวลามองพวกคุณผมจะรู้สึกที่ผมทำให้ ประเทศนี้งดงามขึ้นมาได้"

"อย่างนั้นเหรอครับ"

"ผมเชื่อว่าถ้าพวกคุณมีปีก พวกคุณก็จะสามารถบินขึ้นไปบน ระดับที่เหนือกว่าตอนนี้"

คำพูดนั้นทำให้มินจุนนิ่งเงียบไป เขารู้สึกเหมือนน้ำตากำลัง จะไหลออกมา

หลังจากนั้นการกินอาหารก็ดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ต่างฝ่าย ต่างรื่นรมย์กับอาหาร พูดคุยหยอกล้อ หัวเราะ และสุดท้ายก็ล่าถอยกัน แต่ไม่ใช่การลาจากกันตลอดไป เพราะประธานาธิบดีสัญญาว่าจะมา เยือนโลดส์บริดจ์เป็นประจำ

และในคืนนั้น...

มินจุนก็เข้าใจว่าทำไมเรเชลจึงบอกให้เขากับคาย่าอยู่เฉยๆ

เมื่อได้เห็นวิธีให้ความช่วยเหลือของเรเชล มินจุนก็อดที่จะสงสัย ไม่ได้ เพราะมันแตกต่างจากที่เขาคาดหวังเอาไว้มาก

"สัมผัสมันนั่นแหละ"

มินจุนเพิ่มพ้อออกมา สิ่งที่เราเซลทำคือการให้สัมภาษณ์ที่พูดเพียงไม่กี่ประโยค แกรมส่วนใหญ่ยังเป็นการพูดถึงแต่มินจุนจนแทบแยกไม่ออกว่านี่คือการให้สัมภาษณ์ของเราเซลหรือการให้สัมภาษณ์ของมินจุนกันแน่

และเสียงตอบรับก็ถล่มทลาย

"สุดยอดไปเลย การให้สัมภาษณ์แล้วมีเสียงตอบรับถึงขนาดนี้ไม่ได้เห็นกันง่าย ๆ นะ"

ค้าย่าพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่อยากจะเชื่อ เธอกับมินจุนไม่ได้เป็นตัวเอกของทั้งสองเหตุการณ์ ไม่ว่าจะเป็พริ้อำลาตำแหน่งของประธานาธิบดีหรือการให้สัมภาษณ์ของเราเซล

ทว่าคอมเมนต์ของการให้สัมภาษณ์ของเราเซลกลับพูดถึงแต่มินจุน

A : มีการพูดถึงเซฟมินจุนซึ่งเป็นลูกศิษย์ของคุณในพริ้อำลาตำแหน่งของท่านประธานาธิบดี คุณมีความคิดเห็นอย่างไรกับเรื่องนี้คะ

R : ท่านกล่าวถึงมินจุนในฐานะที่มินจุนเป็นมนุษย์ธรรมดาจะไม่ใชในฐานะที่เป็นเซฟ ท่านได้กล่าวว่าเขาเป็นตัวอย่างอเมริกันดรีมที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งคำพูดของท่านก็ถูกต้อง แต่นั่นเป็นการพูดถึงมินจุนแค่หนึ่งในพันของที่เขาเป็นเท่านั้น

A : ฉันได้ยินมาว่าเซฟเราเซลหวนกลับคืนวงการเพราะเซฟมินจุนและยังได้ยินว่าเซฟเราเซลเคยจะมอบตำแหน่งผู้สืบทอดให้เซฟมินจุนอีกด้วย ถ้าอย่างนั้นในสายตาของเซฟเราเซล เซฟมินจุนเป็นคนแบบไหนหรือคะ

R : ถ้าจะบอกว่าเป็นลูกศิษย์ธรรมดาๆ ก็คงไม่มีใครเชื่อใช่ไหมล่ะคะ

แน่นอนว่ามินจุนไม่ได้เป็นแค่ลูกศิษย์ธรรมดาๆ สำหรับฉัน เพราะเขาเป็นทั้งลูกศิษย์และในขณะเดียวกันก็เป็นอาจารย์ของฉันด้วย ตอนที่ฉันอ่อนแอเขาก็เป็นคนช่วยประคองฉันให้ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ดังนั้นเขาจึงเปล่งประกายที่สุดในบรรดาลูกศิษย์ของฉัน และก็เป็นที่ฉันคาดหวังเอาไว้มากที่สุด เขายังอายุน้อย แต่กลับมีความสามารถที่สุดยอด มีฝีมือที่เชี่ยวชาญ สักวันเขาจะต้องเป็นเชฟอันดับหนึ่งของอเมริกา หลายคนอาจจะคิดว่าเขาประสบความสำเร็จแล้ว แต่ฉันอยากให้ทุกคนสนใจกับความเป็นเชฟของเขา ไม่ใช่ความสำเร็จ เพราะอาหารของเขามีคุณค่าและมีความหมายยิ่งกว่าความสำเร็จมากมายนัก

A : เชฟเรเชลรักลูกศิษย์คนนี้นี่มากเลยนะคะ ตอนที่ลูกศิษย์คนนี้ต้องออกไปจากโรสโฮสต์แลนด์ เชฟเรเชลคงจะเสียใจมากเลยใช่ไหมคะ

R : ไม่เสียใจเลยคะ เพราะถ้าเขายังอยู่ข้างๆ ฉันต่อไปฉันจะยิ่งเสียใจมากกว่า โรสโฮสต์แลนด์เล็กเกินไปสำหรับเขา เขาเป็นเชฟที่ฉลาดหลักแหลม มีทักษะที่ดีเยี่ยม และมีการเรียนรู้ที่ไม่สิ้นสุด ถ้าเขาอยู่กับฉันต่อไปเขาก็จะชิมชั้บอาหารของฉันเอาไว้ทั้งหมด แต่เขาจะไม่ได้เป็นโฮมินจุน กลับกลายเป็นเรเชล โรสคนที่สอง ซึ่งฉันไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น ฉันอยากให้เขาเป็นเชฟที่เป็นตัวของตัวเองในโลกต์สบริดจ์ค่ะ

มินจุนหยุดอ่าน เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเรเชลคิดแบบนี้

รู้สึกแปลกจัง

แม้เขาจะไม่ได้อยู่ที่โรสโฮสต์แลนด์อีกต่อไปแล้ว แต่ที่นั่นก็เป็นเหมือนบ้านเกิดของเขาแน่นอนว่าเขารักและภาคภูมิใจกับโลกต์สบริดจ์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่รักและไม่คิดถึงโรสโฮสต์แลนด์

มินจุนอ่านคอมเมนต์ได้บทสัมภาษณ์

Marisa Vasquez : ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าใครคือโซมินจุน แต่ได้รู้จักจากพิธีอำลาตำแหน่ง เขาน่าจะเป็นคนที่โอเคเลยนะ ถ้าเรเซล ไรส ซึ้นชมถึงขนาดนี้

└ Marie Pigott : เขาถือเป็นบุคคลในตำนานของคนเกาหลีเลยละ คนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นอเมริกันดรีมไม่ได้มีเยอะนักหรอก

Zunaira Kerr : ในคอมเมนต์ไม่เห็นจะพูดถึงเรเซลเลย พูดถึงแต่มินจุน เกิดอะไรขึ้นเนี่ย

└ Lilly Thompson : ก็ช่วยไม่ได้เนี่ยา มินจุนโด่งดังมาก ใครๆ ก็พูดถึงทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นคนให้สัมภาษณ์เองด้วยซ้ำ

└ Vanina Conkie : @Lilly Thompson ทำไมเขาไม่ออกมาให้สัมภาษณ์นะ จะมีช่วงเวลาไหนที่จะกอบโกยได้เท่ากับตอนนี้อีก

└ Lilly Thompson : @Vanina Conkie เขาพยายามเลี้ยงหรือเปล่า เพราะอยู่ๆ ดั่งขึ้นมาแบบนี้ ถ้าหวังจะกอบโกยก็อาจกลายเป็นเดินเกมพลาดก็ได้

└ Jeremy Thurman : @Lilly Thompson ที่บอกว่าอยู่ๆ ก็ดังนะ ดูเหมือนจะเข้าใจผิดนะ เพราะมินจุนดังมากในวงการนี้ และไม่มีคนอเมริกันคนไหนไม่เคยกินโซเร็กจาโน่มาก่อน ถ้าเป็นคนที่สนใจเรื่องอาหารการกินจะต้องรู้จักเขาอย่างแน่นอน

└ Lilly Thompson : @Jeremy Thurman เขาเป็นคนคิดโซเร็กจาโน่หรือ

└ Jade Frank : @Lilly Thompson ไปอยู่ที่ไหนมาเนี่ยถึงไม่รู้

Daphne Gutierrez : พอลองหาข้อมูลดู ร้านอาหารที่มินจุนกับ
คาย่าทำอยู่ได้ดาวจากมิชลินด้วย

└ Wyam Eikhidir : ทำไมหลายคนถึงคิดว่าพวกเขาเป็นเซฟ
ที่เพ็งดังนะ สงสัยพวกเขาคงจะอายุน้อยละมั้ง ก็เลยเข้าใจผิดกัน แต่
พวกเขาเป็นเซฟที่สุดยอดของอเมริกาเลยละ และโลตัสบริดจ์ก็เป็น
ร้านอาหารที่เป็นตัวแทนของแอลเอ

└ Vincent Pakdel : @Wyam Eikhidir คนที่ไม่ได้อยู่ในอเมริกา
ก็คงจะไม่รู้หรอก

└ Benjamin Zaoui : @Vincent Pakdel แต่คนฝรั่งเศสต้อง
รู้จักมินจุนเป็นอย่างดีแน่นอน

Adam Rowlingson : ฉันเคยไปโลตัสบริดจ์กับภรรยาครั้งหนึ่ง
ยังจำความรู้สึกตอนนั้นได้ดีเลย นั่นเป็นไพน์ไดเนิงที่ดีที่สุดในชีวิต
ของฉันเลยละ ฉันคิดว่าสามีภรรยาคุณนี่จะเป็นเหมือนกับของขวัญ
สำหรับอเมริกา

มินจุนอ่านจนจบ ปกติแล้วเขาไม่ค่อยได้อ่านคอมเมนต์จาก
ชาวประเภที่นี้สัก แต่ครั้งนี้เขาตั้งใจอ่านมันแม้จะยาวสักแค่ไหน
ก็ตาม

ทั้งที่รู้ว่าเรเซลตั้งใจจะให้เป็นอย่างนี้ แต่ก็ไม่น่าเชื่ออยู่ที่ว่า
ในคอมเมนต์จะมีแต่คนพูดถึงเขา ไม่มีใครพูดถึงเรเซลเลย เขาจึง
อดรู้สึกผิดต่อเรเซลไม่ได้

"ปกติแล้วเวลาอาจารย์เรเซลพูดถึงฉัน คนก็ไม่ได้ให้ความสนใจ
ขนาดนี้นี่นา"

"ก็เพราะครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ นะลิ คนที่พูดถึงนายไม่ได้ มีเพียงเซฟเรเซล แต่ประธานาธิบดีก็พูดถึงนายด้วย"

"ถ้าเป็นแบบนี้ ต่อไปจะทำเมนูอะไรก็คงไม่ต้องห่วงว่าจะไม่มี ลูกค้าสินะ"

มินจุนคิดว่าโชคดีมากที่ตอนนี้กำลังอยู่ในช่วงพักร้าน เพราะไม่อย่างนั้นคงจะรับโทรศัพท์กันไม่หวาดไม่ไหวแน่ๆ

"หรือเราควรจะรีบกลับไปเปิดร้านดี"

คาย่าทำหน้าที่เป็นกังวล เมื่อก่อนมีแต่คอมเมนต์บูลลี่โจมตีเธอ แต่ตอนนี้ไม่มีคอมเมนต์แบบนี้สักแล้ว มีแต่คอมเมนต์ชื่นชมและให้กำลังใจ เธอรู้สึกดีเสมอเวลาที่มักจะแสดงตอบรับแบบนี้

แต่มินจุนกลับสายหน้า

"ยิ่งเป็นแบบนี้เราก็ยิ่งต้องทำตัวปกติ"

"แล้วถ้าความสนใจของผู้คนซาไปล่ะ"

"ถ้าความสนใจมันซาลงง่ายขนาดนั้น ถึงจะรีบกลับไปเปิดร้านตอนนี้ก็คงจะไม่มีประโยชน์หรอกมัง"

"ก็จริง"

"แล้วอีกอย่างแผนการท่องเที่ยวของเราก็ถูกวางเอาไว้หมดแล้ว"

เขากับคาย่าไม่ได้ท่องเที่ยวด้วยกันนานแล้ว และไม่ได้เป็นการเดินทางเพียงสองคน แต่มีแดเนี่ยลและซูจีมาด้วย ซึ่งธีมของการท่องเที่ยวครั้งนี้คือการชิมอาหาร เพราะเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงตัวตนของพวกเขาได้เป็นอย่างดี

"เราไม่ได้เที่ยวด้วยกันนานแล้วนะ"

"ความจริงเราไม่เคยได้เที่ยวกันจริงๆ จังๆ เลย"

ส่วนใหญ่มักจะมีเรื่องอื่นมาแทรกตลอด ให้ความรู้สึกเหมือน

ไปทำงานนอกสถานที่มากกว่าไปเที่ยว ดังนั้นครั้งนี้พวกเขาจึงอยาก
เที่ยวในแบบที่เป็นการพักผ่อนจริงๆ สักครั้ง

แต่ความจริงก็มีวัตถุประสงค์อื่นแฝงอยู่

มินจุนไม่ได้บอกค้ายาว่าเขาอยากใช้โอกาสนี้เติมเต็มความสามารถ
ในการชิมของตัวเอง แน่แน่นอนว่าเขาไม่คิดจะให้การท่องเที่ยวเพียง
ครั้งเดียวเป็นเส้นทางนำพาเขาไปสู่เลเวลการชิมระดับสิบ เขาก็แค่
อยากรู้ว่าจะมีความเป็นไปได้หรือไม่ ถ้ามันเป็นไปได้เขาก็จะสามารถ
จับความรู้สึกได้ว่าควรต้องพัฒนาอาหารของตัวเองไปในทิศทางใด

มินจุนเสียดายหากจะปล่อยให้โอกาสที่ได้รับมาจากประธานาธิบดี
ผ่านไปแบบที่เขา 'ไม่ได้ทำอะไรเลย'

ด้วยเหตุนี้เย็นวันนั้นทันทีที่ถึงสนามบินแอลเอมินจุนก็โทรหา
เจฟเฟอร์สัน

"ขอบคุณครับ มินจุน"

"ขอบคุณเรื่องอะไรเหรอครับ"

"มันเป็นการประชาสัมพันธ์โดยที่ผมไม่ต้องลงมือทำอะไรเลย
จะไม่ให้ขอบคุณได้ยังไงล่ะครับ"

ตอนที่มินจุนโทรหาเจฟเฟอร์สันกำลังอยู่ในงานปาร์ตี้ที่ลาสเวกัส
และพอรุ่งเช้าเจฟเฟอร์สันก็บินมาหามินจุนถึงที่นี่ ปกติแล้วบริษัทมัก
จะถือไฟเหนือพรีเซ็นเตอร์ แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองกลับตรงกันข้าม

จะหาพรีเซ็นเตอร์แบบนี้ได้จากที่ไหนอีก

เรื่องความสมบูรณ์แบบของสูตรอาหารของมินจุนก็ถือเป็นเรื่องหนึ่ง
แต่พลังการดึงดูดความสนใจของมหาชนได้ถึงขนาดนี้ แม้แต่ดาราสอลลีสวีด
ยังทำได้ยาก

"ผมอยากใช้โอกาสนี้ขยายขอบเขตของพวกเราครับ"

"ขยายขอบเขต?"

มินจุนไม่ยอมปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไป เขาจะสลักชื่อของเขากับค้าย่าให้โลกได้จดจำ

ชื่อของมินจุนกับค้าย่าได้ไปอยู่ท่ามกลางเกียรติยศแล้ว มันคือดาบสองคม ถ้าพวกเขาก้าวพลาดแม้เพียงก้าวเดียวก็อาจถูกตราหน้าว่าเป็นคนโง่ที่เปลืองพลังเพราะความโลภของตัวเอง ดังนั้นแต่ละคำที่มินจุนอธิบายให้เจฟเฟอร์สันฟังจึงถูกกลั่นกรองมาจากการคิดอย่างรอบคอบแล้ว

เมื่อได้ฟังจนจบเจฟเฟอร์สันก็พยักหน้าอย่างจริงจัง

"น่าจะเป็นไปได้ครับ"

"จั้นเหวอครับ"

"แต่ผมต้องการข้อมูลที่ละเอียดมากกว่านี้"

"ถ้าจั้นก็เอาไว้คุยกันทีหลังนะครับ เพราะเดี๋ยวผมจะต้องไปขึ้นเครื่องแล้ว"

"ขึ้นเครื่อง?"

"อ้อ ตอนนี้เป็นช่วงหยุดพักผ่อนของพวกเราล่ะครับ พวกเรากำลังจะเดินทางไปเที่ยวกัน"

"ฮ่าๆ" เจฟเฟอร์สันระเบิดหัวเราะออกมา "ลืมเวลาที่ต้องไปขึ้นเครื่องได้เลย และทิ้งตัวเครื่องบินไปด้วย เพราะผมจะให้คุณเดินทางโดยเครื่องบินเช่าเหมาลำ"

"มันจะเป็นการรบกวนคุณมากเกินไปนะครับ"

"ถ้าผมไม่ทำแบบนี้ผมจะรู้สึกผิดมากกว่า เอาล่ะ เราจะคุยรายละเอียดกันต่ออีกหนึ่งชั่วโมงหรือสองชั่วโมงดีครับ"

2

ห้องเที่ยวและพักผ่อน

มินจุนบอกว่าหนึ่งชั่วโมงครึ่งก็จริง แต่การสนทนาของพวกเขา ยาวนานกว่านั้น ไอเดียของมินจุนทำให้ดวงตาของเจฟเฟอร์สัน เป็นประกาย เจฟเฟอร์สันเป็นนักธุรกิจเบอร์ต้นๆ ของอเมริกา ส่วน มินจุนเป็นสุดยอดเซฟ เมื่อทั้งสองคิดสร้างอะไรขึ้นมาด้วยกัน เพียง ไม่นานแผนการนั้นก็จะกลายเป็นรูปเป็นร่างอย่างรวดเร็ว

การพูดคุยกับเจฟเฟอร์สันสนุกกว่าที่คิด ที่ผ่านมามินจุนคิดว่า เจฟเฟอร์สันเป็นเพียงพาร์ตเนอร์ทางธุรกิจเท่านั้น แต่พอได้คุยและ แลกเปลี่ยนไอเดียกันอย่างจริงจังเขาก็ได้รู้ว่าเจฟเฟอร์สันเป็นคนคุย สนุกและมีเสน่ห์เลยทีเดียว

"เสียตายจิงนะครับที่คราวนี้มีเวลาคุยกันน้อย"

"เอาไว้อกลับจากห้องเที่ยวแล้วเจอกันครับ"

เมื่อเจฟเฟอร์สันจากไปแล้ว ค่ายาก็มองมินจุนอย่างไม่พอใจ

"ยังจะคุยเรื่องงานในเวลาแบบนี้อีกหรือ"

"แต่เราก็ได้บินเครื่องส่วนตัวเลยนะ"

"เรื่องนั้นก็คืออยู่หรือ"

ตัวที่พวกเขาจองเอาไว้เป็นตัวชั้นธุรกิจ แต่แม้จะเป็นแบบนี้ก็ยังไม่สามารถเทียบไม่ได้กับเครื่องบินเช่าเหมาลำ

"แล้วเขายังบอกว่าจะให้เราใช้ตลอดการเดินทางด้วย"

"ตลอดเลยนี่นะ"

คำพูดนั้นทำให้คายนึกใจมาก

"อืม โอกาสแบบนี้หาไม่ได้อีกแล้วในชีวิต"

"ใช่เลย..."

คายนึกหน้าเห็นด้วย เธอกับมินจุนตั้งใจจะเที่ยวพักผ่อนอย่างจริงจังจริงๆ แต่เมื่อคิดว่าวันแรกก็เริ่มจากการคุยงานก่อนขึ้นเครื่องแล้วก็คงจะเรียกว่าการท่องเที่ยวพักผ่อนได้ไม่เต็มปากนัก

"ว่าแต่คุยเรื่องอะไรกันหรือ"

"ถ้าสงสัยก็น่าจะเข้าร่วมวงด้วยสิ"

"ถ้าเป็นรูปเป็นร่างแล้วก็ว่าไปอย่าง แต่ตอนนี้ยังไม่เห็นแม้แต่เงาฉันก็เลยไม่อยากเข้าไปแทรก นายก็รู้ว่าฉันไม่ชอบเรื่องปวดหัว"

"ใครชอบเรื่องปวดหัวบ้างล่ะ"

"แต่ดูจากสีหน้าของนายแล้ว ไม่น่าจะใช้เรื่องปวดหัวนะ"

คายนึกรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ปกติแล้วมินจุนไม่สนใจเรื่องอื่นนอกจากการทำอาหาร ตอนที่เขาทำให้โซเร็กจางโง่กลายเป็นสินค้าที่ผลิตจากโรงงานจนผู้คนสามารถหาซื้อได้ง่าย เขาก็ไม่ได้ทำหน้าที่อะไรมาเลยสักที

แต่สีหน้าของเขาในตอนนี้อึดแน่นและดีใจเป็นพิเศษ

"นี่จะถือเป็นการทำให้วิถีการใช้ชีวิตของชาวอเมริกันสันคอลลินเลยล่ะ"

"ก็แค่ส่วนเล็กๆ เท่านั้นแหละ อย่าโอเวอร์ไปนักเลย"

ค้าย่าพูดแบบนั้นพร้อมกับส่ายหน้า สิ่งที่มีนจนคิดทำในครั้งนี่ก็คือโปรเจกต์ที่จะส่งอาหารฝีมือเซฟไปตามบ้านของลูกค้าทุกวัน วันละสามมื้อ ซึ่งเมนูเหล่านั้นเป็นสูตรอาหารที่มีนจนกับค้าย่าคิดขึ้นมา หรือจะใช้สูตรจากเออร์เรกูลาร์แล็บก็ได้

"นายคงไม่คิดจะทำเป็นอาหารแช่แข็งใช่ไหม"

"ไม่ทำเด็ดขาด"

มีนจนปฏิเสธอย่างหนักแน่น เขาไม่ได้สนใจทำธุรกิจเพราะต้องการเงิน ถ้าเขาสนใจแต่เรื่องเงินก็คงจะขายสูตรอาหารให้กับบริษัทใหญ่ๆ ไปนานแล้ว

แต่เป็นเพราะเขาได้รับแรงกระตุ้นจากพิธีอำลาตำแหน่งของประธานาธิบดี ปกติแล้วเขาสนใจแต่เรื่องคุณภาพ ไม่คิดถึงเรื่องการขายที่เน้นปริมาณ แต่หลังจากที่ได้เห็นผู้คนจำนวนมากในพิธีวันนั้น เขาก็สัมผัสได้ถึงพลังของผู้คน แม้จะเป็นคนธรรมดา แต่ถ้ามารวมตัวกันนับหมื่นพันก็สามารถสร้างประวัติศาสตร์ได้

สตาร์บั๊กของมีนจนมีผู้ติดตามหลายแสนคน แต่ที่ผ่านมาเขาไม่เคยตระหนักถึงตัวเลขนั้นเลย ตอนนี้เขารู้สึกแล้วว่ามันยิ่งใหญ่มาก ต่อให้เป็นสนามเบสบอลที่ใหญ่ที่สุดในโลกก็ไม่อาจบรรจุผู้ติดตามของเขาทั้งหมดได้

มีนจนก็เลยอยากสร้างโปรเจกต์อะไรสักอย่างที่จะให้คนเหล่านั้นได้กินอาหารของเขา

"อาหารแช่แข็งน่าจะต่อให้ทำออกมาดีแค่ไหน สุดท้ายก็คงรสชาติดั้งเดิมเอาไว้ไม่ได้"

"กว่าอาหารจะไปส่งถึงตามบ้าน ต่อให้ไม่แช่แข็งก็ต้องแช่เย็น

แล้วมันต่างจากอาหารแซ่แข็งตรงไหนล่ะ เพราะก็ต้องเอามาอุ่นให้ร้อน
ก่อนกินเหมือนกัน"

"เรื่องนั้นเอาไว้ค่อยคิดทีหลังเถอะ"

มินจุนต์ดับท เขาไม่ได้โต้แย้งคำพูดค้าย่า เธอพูดถูก เหตุผลที่
การส่งอาหารตามบ้านไม่เป็นกระแสนิยมในวงกว้างทั้งๆ ที่มันสะดวก
สบายก็เพราะรสชาติไม่อร่อย

ใช่แล้ว ปัญหาหลักอยู่ที่รสชาติ เรื่องการแช่เย็นหรือแช่แข็งคือ
ปัญหารอง ต่อให้ทำอาหารเสร็จปั๊บแล้วไปส่งถึงบ้านปั๊บก็ยังไม่อาจ
รักษารสชาติเดิมเอาไว้ได้ทั้งหมดอยู่ดี ถึงอย่างไรการกินที่ร้านก็ยอม
อร่อยกว่าการสั่งมากินที่บ้าน

อาหารประเภทตุ๋นก็อาจจะเป็นไปได้

ถ้าไม่ใช่อาหารประเภทตุ๋นก็จะมีปัญหาเรื่องที่รสชาติเปลี่ยนไป
ในขั้นตอนการขนส่ง แต่แน่นอนว่าคงไม่อาจทำอาหารประเภทตุ๋น
ทั้งสามมือได้

หรือจะแค่ส่งวัตถุดิบไปพร้อมกับสูตรอาหารดี? แต่คนที่สนใจ
โปรเจกต์นี้ก็ต้องหาความสะดวกสบายในการกินทั้งนั้น แล้วจะมี
สักกี่คนที่ลงมือทำอาหารด้วยตัวเอง

"ทำไมทำหน้าที่แค่นี้ล่ะ"

พอเห็นมินจุนทำหน้าที่เหมือนกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ค้าย่า
ก็สะกิดแขนของเขา

"พักเรื่องเครียดๆ ไว้ก่อนเถอะน่า พวกเราเตรียมตัวออกเดินทาง
กันเถอะ ว่าแต่เครื่องบินเช่าเหมาลำรอเราอยู่ที่สนามบินไหนนะ"

"เจฟเฟอร์สันจัดการติดต่อให้หมดแล้ว"

ค้าย่ายิ้มกริ่มกริ่ม

"ถ้าฉันเซอร์วิสบนเครื่องบินก็ไม่น่าเลยสิ"

มินจุนกับคยาพยายามเลี่ยงการเดินทางไปแถบยุโรป ตอนที่ไปแข่งทำอาหารที่ปารีสและตอนไปถ่ายทำรายการอังกฤษก็ทริปพวกเขา ก็อยู่ยุโรปจนหน้าใจแล้ว

ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกมาที่ประเทศญี่ปุ่น

"ไม่ได้อันนั้นแล้ว"

มินจุนมองไปรอบๆ ความจริงตอนถ่ายรายการอังกฤษก็ทริป เขาก็เคยมาที่ญี่ปุ่น ถ้าจะใช้เหตุผลเกี่ยวกับการไม่ไปยุโรปเขาก็ไม่น่าเลือกมาประเทศนี้ แต่มินจุนก็ยังจะมา นั่นเป็นเพราะเขาอยากเจอ คนคนหนึ่ง

ฮิงาชิโนะ ฮารุคิ

ผู้มีเลเวลการทำอาหารและเลเวลการชิมระดับแก้ว ถ้าจะบอกว่า คนคนนี้เป็นสุดยอดเชฟในญี่ปุ่นก็คงจะไม่เกินไปนัก

จะเปลี่ยนไปขนาดไหนนะ

มินจุนตื่นเต้น พวกเขาไม่ได้ติดต่อกันสักเท่าไร เพราะฮิงาชิโนะ มีนิสัยไม่ค่อยสูงส่งกับใคร

พอได้พบจะทักว่าอะไรดี

มินจุนสะบัดความคิดเหล่านั้นออกแล้วหันไปมองคยาที่กำลัง เขินรทที่แคเนียบกับซูจินั่งอยู่ สีหน้าของเธอดูเหม่อลอยมาตั้งแต่ ลงจากเครื่องบินแล้ว ดูเหมือนเธอจะซีอกกับการถูกปรณนิบัติราวกับ ราชินี

"ต่อไปนี่เราเดินทางด้วยเครื่องบินเช่าเหมาลำกันตลอดเลยดีมั๊ย"

"เราไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตหรูหราขนาดนั้นหรอกนะ"

"นั่นสิ"

มินจุนยิ้มแล้วตั้งรถเข็นมาจากค้าย่า

"ตั้งสติได้แล้ว ถ้ายังเหม่ออยู่แบบนี้จะดูถูกๆ ได้ยังไง"

"ชีวิตของเจฟเฟอร์สันทุกวันคงจะเหมือนอยู่บนสวรรค์"

"ที่ที่เรากำลังจะไปเป็นยิ่งกว่าสวรรค์และยิ่งกว่าเครื่องบินเช่าเหมาลำ"

อีกนะ"

"ยิ่งกว่าอีกเหรอ"

ค้าย่าคิดว่ามินจุนพูดเพื่อเจ้อเกินจริง แต่สีหน้าของเขาดูมุ่งมั่นมาก

อิงาชิโนะเป็นเซฟที่เก่งที่สุดในญี่ปุ่น คนคนนี้เป็นเหตุผลที่มี
น้ำหนักมากพอจะทำให้มินจุนพาครอบครัวบินมาถึงญี่ปุ่น ถ้าให้เลือก
ร้านอาหารทั้งหมดในญี่ปุ่นกับร้านของอิงาชิโนะเพียงร้านเดียว มินจุน
ก็เลือกร้านของอิงาชิโนะแน่นอน

"เซฟที่ฉันนับถือมีอยู่ไม่กี่คน ซึ่งเขาเป็นหนึ่งในนั้น"

"ที่ว่านับถือนะ นับถือจากอะไร นิสัยใจคอหรือความสามารถ"

"ก็ต้องความสามารถสิ ส่วนเรื่องนิสัยใจคอก็ไม่ได้แย"

"เหนือความคาดหมายจริงๆ มีเซฟแค่ไม่กี่คนที่นายนับถือเพราะ
ความสามารถ"

"ถ้าเธอเจอเขา เธอจะต้องตกใจ"

"ใครมาได้ยินเข้าคงคิดว่านายเป็นพ็อร์ให้ร้านเขาแน่ๆ"

ดวงตาของมินจุนกำลังเป็นประกาย เขามักมีแววตาแบบนี้เวลา
อยู่ต่อหน้าอาหารอร่อย ค้าย่าจึงยิ้มอย่างเอ็นดู

"พอได้กินอาหารของเขาเธอก็อาจจะกลายเป็นพ็อร์เหมือนฉัน
ก็ได้"

มินจุนพูดพลางทำหน้ามึนออกมั่นใจ ค้าย่าจึงหยิกแก้มเขาอย่างแรง

"อ๊อ! ฉันโตแล้วนะ หยิกแก้มเป็นเด็กไปได้ เฮ้ๆ!"

"ถ้าฉันไม่ทำแบบนี้ เดี่ยวนายก็จะมาน้อยใจว่าฉันไม่สนใจ"

"ไม่เคยน้อยใจเสียหน่อย"

"คูลี ขนาดลูกยังรู้เลย"

แต่เนี่ยลกับซุจีกำลังหัวเราะชอบอกชอบใจกับการหยอกล้อกันของพ่อกับแม่

นอกจากเครื่องบินเช่าเหมาลำแล้วเจฟเฟอร์สันยังส่งเลขาฯ มาด้วย เลขาฯ อาสาขับรถพาเดินทางของพวกเขาไปไว้ที่โรงแรม พวกเขาจึงออกจากสนามบินแล้วมุ่งหน้าไปยังร้านของฮิงาชิโนะ ได้ทันที

"ที่นี่เหรอ" คาย่าเงยหน้ามองชื่อร้าน แต่เธออ่านตัวอักษรจีน ไม่ออกจึงหันไปมองมินจุน "บนป้ายนั้นเขียนว่าอะไร"

"ถ้าออกเสียงเป็นภาษาเกาหลีจะอ่านว่า 'ชิกบน' แปลว่าพื้นฐาน หรือต้นกำเนิดของอาหาร"

"นายรู้ตัวอักษรจีนด้วยเหรอ"

"เด็กประถมยังรู้เลย"

ในตอนนั้นประตูไม้ก็ถูกเปิดออก ชายวัยรุ่นคนหนึ่งเดินออกมา แล้วพูดภาษาญี่ปุ่น ซึ่งแน่นอนว่ามินจุนกับคาย่าฟังเข้าใจแค่คำว่า 'อิริสซัยมาเสะ' เท่านั้น พอเห็นสีหน้างงของมินจุนกับคาย่า ชายหนุ่มก็ยิ้มอย่างเคอะเขินก่อนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษว่า

"พูดภาษาอังกฤษหรือเปล่าครับ"

ภาษาอังกฤษของชายหนุ่มแม้จะไม่คล่องแคล่วนัก แต่ก็สามารถสื่อสารกันอย่างเข้าใจ

"ที่นี่คือร้านของเซฟฮิงาชิโนะใช่ไหมครับ"

"ใช่ครับ เชิญเข้ามาก่อนครับ"

"ค่อยยังชั่ว ครั้งนั้นที่มาผมเจอแค่เซฟอิงาชิโนะคนเดียว พอเห็นคุณออกมาต้อนรับก็เลยคิดว่าเปลี่ยนเจ้าของไปแล้วซะอีก"

"ผมเป็นลูกศิษย์ของเขาครับ กำลังตั้งใจเรียนรู้การทำอาหารจากเขา"

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง สีหน้าท่าทางเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น แต่เห็นเลเวลของเขามินจุนก็ถึงกับตกใจ

[อาคิตะ เรียวเฮ]

เลเวลการทำอาหาร : 4

เลเวลการทำของหวาน : 1

เลเวลการชิม : 5

เลเวลการตกแต่งจาน : 1

เป็นเลเวลที่ต่ำจนน่าสงสารมาก เมื่อได้ยินคำว่าลูกศิษย์ก็ทำให้มินจุนเข้าใจว่าอิงาชิโนะคงจะกำลังหาผู้สืบทอดกิจการ

แต่เมื่อคิดดูอีกทีแล้ว ชิกบนไม่ใช่ร้านระดับหรูหรา เป็นร้านธรรมดาที่ต้องเป็นคนรู้จักจริงๆ เท่านั้นถึงจะมาเยือนได้ บางทีอาคิตะอาจจะไม่รู้ว่ายิงาชิโนะมีความสามารถขนาดไหน

แต่นี้ก็ไม่ใช่ปัญหาของเรา

มินจุนหยุดคิดแล้วเดินเข้าไปข้างใน แล้วก็เห็นคนคุ้นเคยกำลังโบกมือและยิ้มต้อนรับเขาอยู่หลังโต๊ะแบบบาร์

ทันใดนั้นมินจุนก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออก

[ฮิงาชิโนะ ฮารุคิ]

เลเวลการทำอาหาร : 8

เลเวลการทำของหวาน : 3

เลเวลการชิม : 10

เลเวลการตกแต่งจาน : 8

ดวงตาของมินจุนสั้นไหว หน้าต่างที่ปรากฏเบื้องหน้านั้นชัดเจนมาก
แต่ยังชัดเจนเท่าไร? ความสงสัยของมินจุนก็ยิ่งเพิ่มขึ้นทวีคูณ

เลเวลการชิมเพิ่มขึ้น แต่เลเวลการทำอาหารลดลง

มันเป็นเรื่องที่มีมินจุนไม่คาดคิดมาก่อน ปกติถ้าอายุมากขึ้น
ประสาทรับรสก็จะแย่ลง แต่ฮิงาชิโนะกลับมีเลเวลการชิมเพิ่มขึ้นเป็น
ระดับสิบ ส่วนความสามารถในการทำอาหารกลับถดถอย

*ในเมื่อประสาทรับรสดีขึ้น แล้วทำไมถึงทำอาหารแย่ลงล่ะ
มันเกิดอะไรขึ้นนะ*

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)